

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu v I. rade **I. a.s. v likvidácii B.**, Č. žalobcu v II. rade **L. spol. s r.o. B.**, Č. žalobcu v III. rade **Ing. V. H. B.**, Š. žalovanej v IV. rade **Ing. I. H. B.**, Š. všetci zastúpení JUDr. D. K. advokátom so sídlom v B., G. proti žalovanému **L. spol. s. r. o., P. B., o zaplatenie 22 181 155 Sk s príslušenstvom**, na odvolanie žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 39 Cb 60/99-109 zo dňa 21. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že žalobcom sa vracia zaplatený súdny poplatok vo výške 500 000 Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodol o nevrátení súdneho poplatku za návrh vo výške 500 000 Sk žalobcom.

V odôvodnení uviedol, že žalobcovia súdny poplatok zaplatili dňa 12. októbra 1999 a žalobu vzali späť v celom rozsahu podaním zo dňa 25. novembra 2004. Keďže žalobcovia vzali žalobu späť po uplynutí piatich rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol súdny poplatok zaplatený, podľa § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov nebolo možné súdny poplatok vrátiť.

Na odvolanie žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, vydaným pod sp. zn. 3 Obo 27/2006 zo dňa 06. decembra 2006 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení uviedol, že ustanovenie § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch vymedzuje, v ktorých prípadoch súd poplatníkovi vráti zaplatený súdny poplatok. Zároveň v § 13 ods. 3 uvedeného zákona stanovuje lehotu troch rokov, ktorá začína plynúť od konca kalendárneho roka, v ktorom bol súdny poplatok zaplatený a po uplynutí ktorej súd nemôže o vrátení zaplateného súdneho poplatku rozhodnúť aj napriek tomu, že sú splnené podmienky na jeho vrátenie. Ustanovenie § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch nezakotvuje prípady, pri ktorých by súd mohol rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku aj po uplynutí lehoty troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol súdny poplatok zaplatený.

Napadnuté rozhodnutie ako vecne správne preto podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Na základe sťažnosti, podanej žalobcom v I. rade Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. IV. ÚS 312/07 – 46 zo dňa 22. mája 2008 rozhodol, že základné práva I. a. s. v likvidácii, podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo 27/2006 – 116 zo dňa 06. decembra 2006 porušené boli. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo 27/2006 – 116 zo 06. decembra 2006 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v nej znovu konal a rozhodol. Súčasne mu uložil povinnosť uhradiť I. a. s. v likvidácii trovy právneho zastúpenia v sume 7 492,24 Sk na účet jeho právneho zástupcu. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

V odôvodnení nálezu poukázal na obsah čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy. K porušeniu uvedených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd svojím uznesením zo 6. decembra 2006 potvrdil uznesenie krajského súdu z 21. decembra 2006, ktorým najvyšší súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie krajského

súdu z 21. decembra 2005 o nevrátení súdneho poplatku sťažovateľovi. Sťažovateľ namietal, že krajský súd nesprávne aplikoval v čase svojho rozhodovania platné ustanovenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch na prípad vrátenia súdneho poplatku z titulu späťvzatia návrhu na začatie konania pred prvým pojednávaním a teda vo svojom rozhodnutí nezohľadnil zmysel a účel inštitútu vrátenia súdneho poplatku podľa § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, pričom použitý výklad týchto ustanovení o súdnych poplatkoch v konečnom dôsledku porušuje ním označené práva.

Podľa sťažovateľa k porušeniu ním označených práv došlo aj tým, že najvyšší súd takto rozhodol napriek tomu, že v čase jeho rozhodovania bolo už platné nové znenie zákona o súdnych poplatkoch, ktoré už výslovne umožňuje vrátenie súdneho poplatku v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním aj po uplynutí troch rokov od jeho zaplatenia. Nevrátenie zaplateného súdneho poplatku podľa sťažovateľa nemá oporu v zákone o súdnych poplatkoch ani v znení platnom v čase rozhodovania krajského súdu a opiera sa výlučne o nepresné znenie v tom čase platného ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch.

Zaplatený súdny poplatok predstavuje finančné prostriedky, na vrátenie ktorých má účastník konania legitímnu nádej za splnenia zákonných podmienok, preto ich možno podradiť pod pojem majetok, resp. vlastnícke právo, ktorému je v súlade s judikatúrou ústavného súdu ako aj ESLP poskytovaná ochrana podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy.

Ústavný súd poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 33/2000 z 24. februára 2000, v ktorom najvyšší súd logickou interpretáciou v tom čase platných zákonných ustanovení dospel k právnomu záveru, že aj keď ustanovenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch / v znení platnom v čase rozhodovania krajského súdu / neposkytuje možnosť vrátenia súdneho poplatku, ak od jeho zaplatenia uplynuli tri roky, v prípade späťvzatia návrhu je potrebné vychádzať nielen z tohto ustanovenia, ale aj z odkazu § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého má súd povinnosť vrátiť súdny poplatok v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním. Lehota podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch teda začína plynúť od účinnosti procesného úkonu týkajúceho sa späťvzatia návrhu, lebo najskôr odvtedy vzniká poplatníkovi podľa § 11 ods.3 prvej vety zákona o súdnych poplatkoch nárok na vrátenie poplatku.

Keďže napadnutým uznesením najvyššieho súdu zo 06. decembra 2006 došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, ústavný súd toto uznesenie zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšom konaní prejednal vec v zmysle § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ako aj § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru že odvolaniu žalobcov je potrebné vyhovieť.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodol tak, že žalobcom nevrátil súdny poplatok za podaný návrh na začatie konania vo výške 500 000 Sk, zaplatený dňa 12. októbra 1999 s poukazom na skutočnosť, že v čase späťvzatia návrhu dňa 25. novembra 2004 uplynula lehota troch rokov na jeho vrátenie, stanovená v § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov. K späťvzatiu žaloby došlo pred prvým pojednávaním.

Ustanovenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch bolo novelizované zákonom č. 621/2005 Z. z. , ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. januára 2006. Podľa platného znenia tohto ustanovenia o vrátení poplatku podľa § 11 nemôže súd rozhodnúť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol zaplatený, to neplatí, ak navrhovateľ vzal návrh na začatie konania, odvolania alebo dovolania späť pred prvým pojednávaním.

Uvedená novela zákona o súdnych poplatkoch v prechodných a záverečných ustanoveniach rieši iba otázku vyberania poplatkov, splatných po 01. januári 2006, v dôsledku čoho z nej nemožno vyvodiť, že upravuje celý komplex vzťahov, týkajúcich sa súdnych poplatkov, teda aj ich vrátenia. Odvolací súd preto vychádzal zo znenia zákona o súdnych poplatkoch, účinného v čase jeho rozhodovania, s poukazom na ktoré je potrebné konštatovať, že v danom prípade sú splnené podmienky pre vrátenie súdneho poplatku za podaný návrh na začatie konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalobcom sa vracia zaplatený súdny poplatok vo výške 500 000 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. júna 2009

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: L. B.